

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

Jahrbuch für das Oldenburger Münsterland

Vechta, Oldb, 1969-

Gesina Lechte-Siemer: Häärststoarm

urn:nbn:de:gbv:45:1-5285

Lääste Rousen

VAN GESINA LECHTE-SIEMER

*Lääste Rousen al ferblöie,
Knospen täiw' ap Sunnenschin,
Sunne kon nit heet moor glöie,
Häärst brangt Dook un koolden Rien.*

*Lääste Rousen, Bleede faale,
Aal dät Froie wier fergusont.
Kon fon 'n Sumer bloot noch baale,
Di deer waas un bold wierkumt.*

Lääste Rousen – letzte Rosen, al ferblöie – schon verblühen, Häärst – Herbst, Dook un koolden Rien –
Nebel und kalter Regen.

Bleede faale – Blätter fallen, aal dät Froie – alles Schöne, wier fergusont – wieder vergeht, Sumer bloot
noch baale – Sommer nur noch sprechen, blod wierkumt – bald wiederkommt.

Häärststoarm

VAN GESINA LECHTE-SIEMER

*Di Häärststoarm bruused koold truch Twieche,
Hi schäddet wöist un wüld deermäd.
Doo stärke Krounen mouten niegje,
Sik foar dän fällen, stoarmsken Stäk.*

*Doo Bleede truch de Lucht hi joaged.
Oaf foar sik uur de Gruunde straid.
Hi ritt un roased, huult un un kloaged,
Wan pitkjend hi um Huuse waaid.*

*Ju Äide lait nu koal un truurich.
Di Häärststoarm häd et läip nouch driun,
Is fon de stuure Oarbaid wuurich
Un wäage – wier is hi wäil bliun?*

1. Di Häärststoarm – der Herbststurm, koold – kalt, Twieche – Zweige, hi schäddet wöist – erschüttelt
wüst, deermäd – damit, Krounen mouten niegje – Kronen müüsen neigen, fällen, stoarmsken Stäk –
heftigen, stürmischen Stoß.

2. doo Bleede – die Blätter, de Lucht – die Luft, strait – streut, rit – reißt, huult un kloaged – heult und
klagt, Huuse waaid – Häuser weht.

3. Ju Äide – die Erde, lait nu koal un truurich – liegt nun kahl und trauig, läip nouch driun – schlimm
genug getrieben, stuure Oarbaid – schweren Arbeit, wuurich – müde, wäage – fort, wäil bliun – wohl
geblieben.

Di smoachtiche Fugel

VAN GESINA LECHTE-SIEMER

*Et snäit un kollid is 't bute.
An 't Finster kloppet wäl pikk, pikk!
Al wier doo säälge Luude!
Aan Fugel foar dät Finster sitt.*

*Mai aiske smoachtich weesc,
Ferklumert sitt hi deer un luurd.
Woln him tou freeten reeke,
Di äärme Fugel us beduurd.*

*Da wäd 't in Foarjier waarmer,
Dät et wier blöit un gräint ap 't Fäild,
Ju Sunne schient wier haager,
Dan toankt hi 't us mäd moonich Läid.*

Di smoachtiche Fugel - der hungerige Vogel, et snäit - es schneit, un koolid is 't bute - und kalt ist es draußen, an 't Finster - am Fenster, doo säälge Luude - die selben Laute, mai aiske smoachtich weese - mag sehr hungerich sein, ferklumert - vor Kälte erstartt, luurd - lauert, tou freeten reeke - zu fressen geben, äärme - arme, us beduurd - uns bedauert, Foarjier waarmer - Frühling wärmer, blöit un gräint ap 't Fäild - blüht und grünt auf dem Feld, wier haager - wieder höher, toankt hi 't - dankt er es, moonich Läid - manchem Lied.

Doo litje Goudesdwoer

VAN GESINA LECHTE-SIEMER

Doo Baidene koomen ut de Schoule. Joo wieren nit soo luud as uur Deege. Di Koaster hiede se fon doo äärme Baidene, in de trääde Waareld, fertält: Dät wieren sukke Baidene as joo uk, doo just soo jadden spielje moaten as joo. Soo ferwoant wieren joo nit, dan joo moasten oafters smoachtje un al stuur oarbaidje. Uk frauden sik doo Baidene noch soo rain fon Haaten, wan se wäl wät roate. Sukke Baidene schullen joo moal bliede moakje. Baidene hälpe Baidene. Doo Schoulbaidene wieren eerst man wät still in dän Schoulrum, dan waas dät Fräigjen losgeen: „Woo konnen wi dan hälpe? Wät schällen wi dan dwoo, dät wi doo Baidene hälpe konnen?“ Di Koaster kwad: „Tonket moal ätter, jou faalt al wäil wät ien; dan wan ji jou sälwen wät uttoanke, moaket jou dät fuul moor Spoas. Dät wol ik jou noch kweede, tonket moal uur Spille ätter, dan kume ji deer al ap. --- Unnerwains wieren do Baidene an uurläasen, wät joo dan foar fluche Spille moakje kuden. Et moasten fuul Ljude kume, un doo moasten Jäild betoalje, dan sunner Jäild geen dät nit. Joo wüllen daach äärme Baidene hälpe. Spille, hiede di Koaster kweeden. Jee Spille! dät waas al wät, man wäkker? Joo rätten un toachten ätter, wät kuden joo goud? Nu wuden se aal deerfon pakked. Joo rätten wai un wier. Soo luud geen dät tou, joo kuden hiere oine Woud nit ferstounde. Wäkke tuuren bleeuën joo deerbi stounden un ferjieten dät Wiederungen. „Wät moakje wi wäil,“ fräigeden joo sik. „Foutbaal spielje!“ meende aan Wänt. „Noa, dät is nit wät, di Bot is tou groot; dan wi wollen fuul Jäild ienienieme.“ Aan Wänt meende: „Wan wi dän Soal kriege kuden, man wäl rakt us aan Soal?“ Hi kwad dan noch: „Ju Hiere konnen wi nit betoalje.“ Een Wucht kwad: „Ji baale aal fon 'n Soal, läitet us eerst moal ättertoanke, wät fon 'n Spill wi moakje wollen. Wi mouten uk wät konne, dät doo Ljude mäd us toufree sunt.“ „Ik weet al wät, ik weet al wät!“ rup aan Wänt,

